

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

สติขาดเพราะไม่มีคำบริกรรม

(ที่หลงตาเทศน์แล้วออกทางวิทญูว่า ภาวนาบางที่เราทำไม่ได้ ก็ขอให้ได้ฟังเทศน์แล้วธรรมจะซึมซาบนะค่ะ ยังไม่ได้อะไรก็ขอให้มีธรรมะนี้ซึมซาบเข้าไปในจิตใจ) ซึมเข้าไปในใจ ก็เหมือนเรารับประทานอาหารเข้าไปในนี้อันเดียวมันซึมซาบไปหมด หล่อเลี้ยงไปได้หมด ซึมซาบเข้าไป ธรรมซึมซาบเข้าถึงใจแล้วกระจายออกไปข้างนอกก็ตีไปหมด พอจิตใจดีเสียอย่างเดียว กิริยาความเคลื่อนไหวไปมาหน้าทำการงาน ตลอดการคบค้าสมาคมอะไรนี้จะซึมซาบเป็นทางตีไปหมด เข้าใจไหมละ

(อย่างหลงตาเทศน์สอนพระว่า พระเวลาบิณฑบาตต้องมีมารยาท ที่นี้เราฟังในฐานะเป็นฆราวาสก็สามารถนำมาใช้กับชีวิตประจำวัน ว่าการรับของจากใครต้องมีมารยาท ก็เลยได้ข้อคิดอีกข้อหนึ่งค่ะ) ตั้งแต่คบหลวงตามาจนกระทั่งปานนี้ได้ข้อคิดสองข้อเท่านั้นหรือ (ได้หลายข้อเจ้าค่ะ ที่นี้..) นั่นเห็นไหมสวนกันตรงนี้

ธรรมซึมซาบเลยกลายเป็นนิสัยไปเลย คือจิตได้รับความซึมซาบจากธรรมจากวินัยไปเป็นเนื้อเป็นหนังของตัวเองในจิตใจ ธรรมวินัยเข้าเป็นเนื้อเป็นหนังแล้วอาการทุกอย่างออกไปเป็นธรรมไปเลย เป็นธรรมเป็นวินัย อะไรๆ อย่างนี้จะมีธรรมวินัยออกหน้าๆ คือเป็นนิสัยไปเลยว้างั้นเถอะ นิสัยเคยระมัดระวังเช่นอย่างพระ พระผู้เป็นอรธเป็นธรรมตามศีลตามธรรมจริง ๆ ไม่ใช่พระแบบโกโรโกโส เข้าใจไหม พระมีหลายแบบ พระลูกศิษย์ตถาคตเรียบริ้อยติงาม มีหิริโอตตปปะความสะดุ้งกลัวต่อบาปเป็นประจำใจประจានิสัย

ไอ้พระโกโรโกโสนี้หาสั่งสมแต่ความชั่วช้าลามก ธรรมวินัยไม่สนใจ ความชั่วช้าลามกนั้นดินหาดีตหายศหาลาภหาความสรรเสริญเยินยอ นั่นไม่ใช่ธรรม เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูดละชีว่า ขอเดินบิณฑบาตผ่านพระราชวัง ไม่ให้พระราชทานพดยศแก่พวกนี้ พวกหัวโล้นคือพวกเรา เขาก็โล้นเราก็อโล้นพูดกันได้ใช้ไหม คนอื่นเขาไม่กล้ามาพูดได้ พวกเรามีสิทธิเรื่องศีลธรรมด้วยกัน ผิดถูกดีชั่วรู้ด้วยกันเห็นด้วยกัน ใครผิดพลาดประการใดว่ากันจะเป็นอะไร เช่นอย่างที่ว่าเสนอขอยศ เราขอบิณฑบาตผ่านพระราชวังว่าอย่างนี้เลย มีใครพูด นี้พูดเป็นธรรมไม่สะทกสะท้านเพราะเอาธรรมออก ธรรมเป็นธรรมสอนโลก ไม่ให้พระราชทาน

พระพุทเจ้าไม่ทรงชมเชยสรรเสริญ บวชมาเพื่อธรรมเพื่อวินัย ไม่ใช่เพื่อยศเพื่อลาภความสรรเสริญเยินยอ ไม่มี นั่นเรียกว่าโลกธรรม ๘ ให้ละ เราไปกว้านเข้ามา มันขัดกัน หาแต่ลาภแต่ยศความสรรเสริญเยินยอ ลาภยศความสรรเสริญเยินยอตัวเอง

ด้วยการปฏิบัติอรรถธรรมให้ถูกต้องตามหลักธรรมหลักวินัย จนผลปรากฏขึ้นในใจของตัวเรา นั่นเป็นลาภเป็นยศของผู้ปฏิบัติ องค์กรนั้นสำเร็จโสดา องค์กรนั้นสำเร็จสกิทาคา องค์กรนั้นสำเร็จจวนาคา องค์กรนั้นเป็นอรหันต์ นั่นยศของท่านท่านหาเอง ท่านไม่ไปขอจากใคร เป็นคนขอทาน หิวโหยตลอดเวลา เจ้าของไม่มีไปขอแต่ผู้อื่น ปฏิบัติเอาจากเจ้าของชิ พระพุทธเจ้าประทานให้แล้ว

เพราะฉะนั้นเราจึงกล้าพูด ไม่มีใครพูดในประเทศไทย นี้พูดได้ตามหลักของอรรถของธรรม ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านในการพูดนี้ว่าจะผิดไป คือเอาธรรมเอาวินัยออก พูดมันจะผิดไปไหน นี่คือองค์ศาสดา คำพูดที่ออกไปนั้นเป็นคำสอนของศาสดา ไม่ใช่คำสอนของอิตาบัว เข้าใจไหมล่ะ เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้ฟังเรื่องอรรถเรื่องธรรมก็ธรรมของพระพุทธเจ้าเสียหายไปไหน เรื่องธรรมมีอยู่ทั่วไป ถ้าถือเป็นคติเครื่องเตือนตนแล้วจะได้เป็นคติไปเรื่อย ๆ ขึ้นอยู่กับสติปัญญาของผู้จะนำสิ่งทั้งหลายมาเป็นประโยชน์แก่ตน

การพูดของเราจะว่าผิดแปลกจากใครเราก็ยอมรับว่าผิด แต่ไม่ผิดธรรมไม่ผิดวินัย นั่น พูดอย่างตรงไปตรงมาเรียกว่าธรรมวินัย ภาษาธรรมเป็นอย่างนั้น ไม่อ้อมแอ้ม ๆ โหมกโหลกณะ เห็นแก่หน้าแก่ตากันมันเป็นเรื่องของโลกสกปรก เรื่องของธรรมเป็นเรื่องสะอาด ชัดชัดตรงไหนชำระล้าง เตือนกัน ผู้ฟังก็ฟังด้วยความเป็นธรรม ฟังกันได้ง่าย ยอมรับกันทันที ๆ เป็นอย่างนั้นละ

ที่เราเคยพูดเสมอให้เป็นคติเครื่องเตือนใจ มันเป็นในใจจริง ๆ ไม่ใช่มาเสแสร้งทำ เพราะแต่ก่อนข้อวัตรปฏิบัติ เรากับพระกับเณรนี้เหมือนว่าออกหน้าตลอด ไม่มีบกพร่องเลย ข้อวัตรปฏิบัติการปิดกวดทุกสิ่งทุกอย่าง เรานำหน้าอย่างคล่องตัว ๆ ทีนี้พระเณรก็อึดอาดไม่ได้ใช้ไหมล่ะเมื่อหัวหน้าเป็นอย่างนั้น แต่ก่อนเราแข็งแรงนี่นะ ตั้งแต่เริ่มมาสร้างวัดเกี่ยวข้องกับหมู่เพื่อนก็นำหมู่เพื่อนไปอย่างนั้นตลอดเวลา ถึงเวลาปิดกวดลงปุ๊บเหมือนกันไม่ได้รอ ทุกสิ่งทุกอย่างทำเหมือนพระทั้งหลายตั้งแต่เวลายังหนุ่มอยู่นะ ทำไม่มีบกพร่องละข้อวัตรปฏิบัติ เหมือนหนึ่งว่านำหน้าตลอด

นี่พูดถึงเรื่องความเป็นธรรม หัวใจเป็นธรรม ไม่ได้เอาอำนาจบาตรหลวงปา ๆ เกื่อน ๆ มาเป็นธรรมนะ เป็นธรรมไม่ได้เป็นของปลอม ต้องเป็นธรรมเสมอ เราทำอะไรน้ำ กุฎิก็เป็นกระต๊อบนั่นแหละ ตั้งแต่ยังไม่สร้างกุฎิหลังนี้ขึ้นมา เราทำอะไรเป็นเขียนหนังสือหรืออะไรน้ำ แต่ก่อนหนังสือก็เขียน ตอบรับจดหมายแต่ก่อน ทีนี้มองดูนาฬิกา ผิด ไร นี่มันเลยเวลาแล้ว ก็ปุ๊บปั๊บลงปิดกวด นั่นเรียกว่าดูเวลาผิด เจ้าของนี่กว่าเลยเวลาไปแล้ว ปุ๊บปั๊บได้ไม้กวาดก็ปิดกวดจากข้างในของเจ้าของเรียบบร้อยออกมาข้างนอกนี้ ไม่เห็นพระเณรปิดกวดเลยแม้แต่องค์เดียว

เห็นเณรหนึ่งอยู่ที่นี่ เณรจรวด มันทิดจรวดทุกวันนี้ มันลูกพระไอนี่ เป็นหลานของท่านสุพัฒน์ วัดบ้านต้าย ที่ตกเครื่องบินตาย เป็นหลานท่านสุพัฒน์ เป็นลูกพี่สาวท่านสุพัฒน์ มันก็เป็นลูกพระมาตั้งแต่โน้นมาจนกระทั่งปานนี้ มาบวชเป็นพระมันก็เป็นลูกพระของวัดนี้ตลอดมา ตอนนั้นมันเฝ้าวัดอยู่ที่นี่ เราปิดกวาดออกมาปู้ปี้บๆ ไม่เห็นพระเณรสักองค์เลย

เณร พระวัดนี้มันตายกันหมดแล้วหรือ ใครจะกุสลาใครมันตายกันหมดแล้วถึงเวลาทำไมไม่เห็นปิดกวาด เอาอย่างเข้มข้นด้วยนะ นี่ยังไม่แล้วนะถ้าเคลื่อนอย่างนี้กลางคืนจะประชุมกันละ จะเอาอย่างหนักเลยเทียว อย่างนี้จะการปกครอง ต้องเด็ดต้องเฉียบขาดในความถูกต้องดีงาม ถือความถูกต้องดีงามเหมือนว่าเป็นดาบฟันคอขาดเลย ใครต้องกลัว

ออกมาก็ว่า เหนอ ใครจะกุสลาใคร ซึ่งขังตึงตังเต็มทีนะ เอาจริงเอาจังเหมือนจะตัดคอพระทั้งวัด เป็นยังไงเณรไม่เห็นพระสักองค์เดียว เณรตอบว่า มันฟังได้บ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที คือธรรมดาปิดกวาดบ้าย ๔ โมง หือ เวลาเท่าไร ฟังบ้าย ๓ โมง ๒๐ นาที ถ้าอย่างนั้นหยุดๆ ขึ้นทันทีเลยนะ หยุด เดี่ยวพระจะเป็นบ้าทั้งวัด เราจะไปแก้บ้ำของเรา แล้วก็ปู้ปี้บหันหลังไปเลย นั่นเห็นไหมเด็ดทั้งสอง บอกว่าย่ามากกวาดมันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้ำของเรา กลับหลังหันปู้ปี้บไปเลย

เณรมันคงจะหัวเราะ เพราะที่แรกเหมือนจะกัดจะฉีก พอรู้ว่าเจ้าของผิดก็ว่าจะไปแก้บ้ำเจ้าของ ก็อย่างนั้น นี่คือธรรมนะ เราไม่ได้มาทำแบบเสแสร้ง ทำเป็นความสัตย์ความจริง คิดดูซิถ้าผิดจริงๆ คินวันนั้นประชุมกันนั้น ดีไม่ดีไล่หนีทั้งวัดเลย ของเล่นเมื่อไร ที่นี้เราผิดเราก็ขับไล่เราไปแก้บ้ำตัวเอง นี่เรียกว่าความเป็นธรรม ไม่ได้เอาอำนาจป่าเถื่อนมาปกครอง ปกครองโดยธรรม เราผิดต้องยอมรับว่าผิดทันที คนใดผิดยอมรับว่าผิดเพราะธรรมเป็นใหญ่อยู่แล้ว เราปฏิบัติให้เป็นไปตามธรรม จะเหนือธรรมไปไม่ได้ เมื่อตัวผิดจะเหนือธรรมไปยังไง

ถ้ายังว่าถูก ถือที่ฐิมานะว่าตัวเป็นเจ้าของอวาสไม่ได้ ผิด ธรรมไม่ได้ชมเชยให้เป็นเจ้าอำนาจป่าเถื่อน เข้าใจไหม นี่ละยกตัวอย่างมาให้เห็น คือเราไม่มีอะไรแล้วในจิต มีแต่ธรรมล้วนๆ นี่นะ มาปกครองวัดนี้ก็ผิดธรรมล้วนๆ มาแล้วนี่ เป็นธรรมล้วนๆ มาตั้งแต่ลงวัดดอยธรรมเจดีย์มาแล้ว มาอยู่ที่นี่กับหมู่เพื่อนก็เป็นธรรมล้วนๆ ในหัวใจ คิดอะไรผิดปู้ปี้บเลยทันที ธรรมชาตินี้อะไรจะเข้าไปแตะไม่ได้ ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ในหัวใจ อะไรผิดปู้ปี้บมันจะปิดของมันเองๆ คิดอะไรผิดปู้ปี้บปู้ปี้บเลย ที่นี้การแสดงออกจะเอาหยาบๆ มาแสดงผิดๆ พลาดๆ ต่อหน้าธรรมชาตินี้ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงบอกว่าหยุดๆ ขึ้นทันทีเลย เราจะไปแก้บ้ำของเรา ไม่ให้มาปิดกวาดมันจะเป็นบ้าทั้งวัด นั่นเห็น

ไหม เราจะไปแก้บ้ำเรา ไปปั๊บบๆ เลย เณรมันคงจะอดหัวเราะไม่ได้ ที่แรกเหมือนจะกัดจะฉีก ใส่ปิ้งๆ พอเจ้าของผัดปั๊บบชั๊ดเจ้าของเลย ไปแก้บ้ำเจ้าของ นั้นฟังซินะ

การปกครองต้องปกครองโดยอรรถโดยธรรม อย่างอื่นไม่ได้ อย่างอยู่ในวัดนี้เหมือนกัน เช่นอยู่ในวัดนี้ปกครองหมู่เพื่อน แบบนั้นละแบบอื่นไม่มี เป็นธรรมล้วนๆ เลย ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก จะหลบหลีกปลีกตัวอันเป็นเรื่องของกิเลสไม่ได้ ต้องเป็นธรรมล้วนๆ เวลาปฏิบัติตัวเองก็ปฏิบัติมาอย่างนั้น ว่าอย่างไรแล้วถ้าลงได้เอานะเท่านั้นละขาดไปเลย ยอมรับว่าเป็นธรรมแล้วเดินตามนี้ฟังเลย ไม่ได้หลบได้หลีกอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่เช่นนั้นไม่ได้ กิเลสมันตัวหลบหลีกหลอกลวงเก่ง มันจะหลบหาทางออกไปแล้วก็มาเหยียบหัวเรา กิเลสหาทางออกแล้วก็มาเหยียบหัวเรา เอาธรรมตามเหยียบมันแหลกลไปเลยซิ

การปฏิบัติธรรมเรื่องจิตตภาวนาเคยสอนแล้วนะ เรื่องสติเป็นสำคัญ เรายกให้สติ สติเป็นสำคัญมากตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งวิมุตติพระนิพพาน ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญา จากสติล้มลุกคลุกคลานนี่ละ ตั้งล้มๆ เอา ตั้งไม่หยุดไม่ถอย หาอุบายวิธีคิดมันตั้งผัดพลาดเพราะอะไร ไล่เบียดมันเข้าไป ส่วนมากจะมาขึ้นอยู่กับอาหารนะผู้ภาวนาสำหรับเราเองได้คิดได้อ่านทุกอย่าง ทำลงไปได้คิดได้อ่านทุกอย่างไม่คิดไม่ได้ สักแต่ว่าทำไม่เกิดประโยชน์ ต้องใช้ความคิด อย่างที่เราว่าเราตั้งได้จิตเราไม่เสื่อมเพราะสติ จึงได้นำสติมาสอนพี่น้องทั้งหลายว่าถูกต้องแล้วไม่ผิด

เหตุการณ์ที่ว่าเรื่องสตินี้ เราอยู่โคราช อำเภोजักราช หยุดจากการเรียนแล้วออกจากกรุงเทพฯ ก็ไปจักราช จำพรรษาที่จักราช เร่งความเพียรอย่างหนักเลย เริ่มอดอาหารตั้งแต่ไปอยู่จักราช เริ่มอดอาหารเรื่อยมา นั้นละสติมันไปจับได้ตรงนั้น เวลาผ่อนอาหารๆ สติดีขึ้นๆ อดอาหารสติดีเรื่อยๆ จับติดๆ จนกระทั่งตั้งจิตได้ จิตเป็นสมาธิมาตั้งแต่อยู่จักราช แน่นปึ้งเลยเชียว ที่นี้เป็นธรรมที่เราไม่เคยรู้เคยเห็น เราก้ไม่รู้จักวิธีรักษา จึงตายใจไปได้โดยไม่รู้ตัว ที่นี้มาจากโคราชมาอุดรนี้ กลดขาดเหลวแหลก เอากลดเก่าเขามาใช้มันขาดแหลกเหลวหมด เลยมาทำกลดที่บ้านตาดนี้

แต่ก่อนมันเป็นดงอยู่ทางตะวันออกบ้าน เราพักอยู่ทางตะวันออกบ้าน ทำกลดหลังเดียวเท่านั้นยังไม่เสร็จ จิตที่มันแน่นปึ้งอยู่นั้น มันลักษณะเข้าได้บ้างไม่ได้บ้าง คือพอว่าเข้านี้ฝั่งแน่นปึ้งเลย เข้าได้อย่างคล่องตัวๆ พอมาทำกลดหลังหนึ่งยังไม่เสร็จ เข้าจิตได้บ้างไม่ได้บ้าง อ้าว เอาแล้วนี่ เสื่อม ผิดแล้วไม่ได้แล้ว รีบทำกลดอย่างรวดเร็วเลยเสร็จเรียบร้อยแล้วก็โดดออกเลย เสื่อมหมดตัวเลยนะ เท่านั้นละพอเข้าได้บ้างไม่ได้บ้างเท่านั้น พอเราไปปรับปรุงใหม่แทนที่มันจะดีขึ้นกลับลงเรื่อยๆ ลดฮวบๆ หมดตัวเลยมีแต่พื้นแต่ไฟเผาหัวอกที่นี้

จิตเสื่อมนี้ทุกข์มากนะ ทุกข์มากจริง ๆ เราเคยเป็นแล้ว คือมันเล็งเห็นเหมือนว่า เราเคยมั่งมีศรีสุขมีเงินเป็นล้าน ๆ แต่ไปล่มจมลงเสียด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง แม้เงินจะมี อยู่ในบ้านในเรือนหรือธนาคารเป็นแสน ๆ ก็ตาม มันไม่ได้อยู่นี่นะ ไม่มีความหมาย มัน ไปอยู่กับเงินที่ล่มจมไปแล้วเป็นจำนวนล้าน ๆ อันนี้จิตมันไปอยู่กับสมมติที่มันล่มจมลง ไป ที่ว่าเทียบกับเงินล้าน ๆ จมลงไป ทำยังไงก็ไม่ได้เรื่อง ๆ ร้อน ทุกข์มากทีเดียว เป็น ไฟสุ่มอยู่ภายในเราไม่ลื้ม ตั้งสติพยายามตั้ง แต่ไม่ได้บริกรรม ดูจิตพยายามดู พอ ๑๔-๑๕ วันขึ้นไปแน่นปึ๊งนะ ใจแน่นปึ๊งนี้เพียงสองคืนสามคืน พอลดลงข้างหลังนี้ เหมือนกลิ้งครกลงจอมปลวก ไหลพืดนี้ทับไปเลยหัวคนเอาไว้มองอยู่ นี่เวลามันเสื่อมมัน เสื่อมอย่างนั้น ฮวบ ๆ หมด ยังเหลือแต่อึดใจ โอ๊ย ท้อใจ

เอาอีกพืดอีก ๑๔-๑๕ วันจึงขึ้น เป็นอยู่อย่างนี้ถึง ๑ ปีกับ ๕ เดือน ทุกข์นี้แสน ทรมานนะ จิตเสื่อมทุกข์มาก ถ้าเขาไม่เคยมีเคยเป็นอะไรเลยก็เหมือนคนที่เขาหาเข้า กินเย็น เขาไม่ได้ทุกข์มากเหมือนเศรษฐีทั้งคน แต่พาเงินไปล่มจมเสียเป็นล้าน ๆ จนกระทั่งแทบจะหมดเนื้อหมดตัว ผู้นี้ทุกข์มากที่สุด ตาสีตาสากินตามท้องนาหาเข้า กินเย็นเขาไม่ได้ทุกข์มากเหมือนเศรษฐีที่ล่มจม อันนี้ธรรมเราก็เป็นชั้นเศรษฐีชั้นหนึ่ง สมมติแน่นปึ๊ง ๆ จมลงไปเลยนี้ทุกข์มากที่สุด เราพยายาม ๆ ถึงปีห้าเดือน

มาทบทวนพิจารณาใหม่มันเป็นยังไง เราก็พยายามทำนี้แล้วไปถึงที่นั่นแทนที่จะ อยู่แล้วจะไปเลยทำไมไม่ไป มันทำไมลงมา เวลาลงลงอย่างรุนแรงด้วยไม่มีอะไร ต้านทานไว้อยู่เลย มันจะเป็นเพราะขาดคำบริกรรมละมั้ง คือเราตั้งสติจ่ออยู่กับความรู้ จ่อไม่หยุดไม่ถอย ก็ว่าเอาเต็มเหนี่ยวนะตั้งสติ แต่ขึ้นไปแล้วมันก็ลง ๆ ได้ปีห้าเดือนเรา ไม่ลืมนะเพราะทุกข์มากฝึใจลึกทีเดียว นี่มันคงจะขาดที่เราไม่บริกรรมกระมัง จิต อาจจะไปตรงนั้น ตั้งจ่ออยู่กับจิต สติมันจะเปลวไปตรงนั้นละจิตถึงเสื่อมได้ ที่นี้ เอาใหม่ เราจะตั้งคำบริกรรมติดกับจิตเลย คำบริกรรมเราชอบพุทโธ เอาพุทโธติดกับ จิต ให้จิตทำงานกับพุทโธ ๆ ให้สติควบคุมจิตไม่ให้เปลว เอ้า มีช่องนี้เท่านั้นละ

เพราะมันคิดมันอ่านทุกข์มาได้ปีกับห้าเดือน ที่นี้จะเอาแบบนี้คราวนี้ จะเอาคำ บริกรรมพุทโธ ๆ นี้ติดกับจิตแล้วสติติดกับคำบริกรรมไม่ยอมให้มันเปลว อ้าว ที่นี้มัน จะเสื่อมไปไหนให้รู้คราวนี้แหละ แต่เรามันจริงนะ ว่าอะไรเป็นอย่างนั้นจริง ๆ พอลงใจ แล้วก็เหมือนนักมวยเขาจะต่อยกัน พอระฆังเป้งนี้ก็ชัดกันเลย คำว่าเป้งนี้เอานะ นั่น หมายถึงว่าเอาละนะตั้งสติ ตั้งสติตั้งแต่บัดนั้นเลย ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่ยอม ให้เปลวเลย พุทโธ ๆ ติด โลกอันนี้เหมือนไม่มี ให้มีแต่คำว่าพุทโธกับสติติดกันอยู่ที่ หัวใจ เอาทั้งวันไม่ให้เปลว โอ๊ย มันอยากคิดอยากปรุงนะ เหมือนอกจะแตกนะมันดัน ขึ้นมา ดันเท่าไรก็ตาม เพราะฉะนั้นจึงกล่าวพูดได้ว่าถ้าสติมีอยู่แล้วกิเลสไม่เกิด คือ

สังขารนั้นละมันนำกิเลสออกมาจากสังขาร อวิชชาใส่กิเลสเข้าไปในสังขาร สังขารออกมากก็เป็นกิเลส พอออกไปก็ย้อนเข้ามาเผาเรา ทีนี้ไม่ยอมให้ ออก

โอ๊ย เหมือนอกจะแตกมันอยากคิดอยากปรุง แต่เอาพุทโธ งานของพุทโธนี่เป็นงานคิดปรุงเหมือนกันแต่ปรุงเป็นธรรม เอางานของธรรมปิดช่องไว้เลย พุทโธๆ ปิดช่องไว้ สติติดแน่นอยู่นั้น มันอยากคิดขนาดไหนไม่ให้คิดไม่ให้เปลอ ตั้งแต่ตื่นนอนก็จับปั๊บเลย จนกระทั่งหลับไม่ยอมให้เปลอไปไหนเลย นู่นนะทุกซ์ใหม่ นี่ละทุกซ์มากที่สุดการบังคับจิตด้วยสติอย่างเอาจริงเอาจังนี่ทุกซ์มากที่สุดทีเดียว มันอยากคิดอยากปรุงไม่ยอมให้คิดเลย ก็มันคิดไม่ได้จริงๆ นี่ มันเอาจริงเอาจังมาก ตื่นนอนปั๊บเอาอีก วันแรกนี่เหมือนหัวอกจะแตก สังขารของกิเลสมันอยากปรุงมันดันขึ้นมาๆ มันขึ้นไม่ได้ มันเคยขึ้นช่องนั้น ช่องนั้นถูกพุทโธปิดไว้เลย กับสติปิดไม่ให้มันออก นี่ละจึงว่าเหมือนอกจะแตกวันแรกถึงขนาดนั้น แต่เรื่องเปลอไม่ให้มีกับพุทโธ

วันสองต่อมารู้สึกไม่ค่อยเบาลง ที่มันดันมันอยากคิดอยากปรุงเบาลง วันสองค่อยเบา วันต่อไปเรื่องเปลอไม่ให้เปลอเลยมันจะไปยัง เอ้า ให้รู้กันคราวนี้ทำไมไปถึงขั้นนั้นแล้ว เจริญถึงนั้นแล้วมันเสื่อมๆ เป็นเพราะเหตุไร เอา ทีนี้ปล่อย เอ้า เสื่อมไปไหนก็เสื่อมไป เจริญก็เจริญไปแต่พุทโธกับสติติดกับหัวใจนี้จะไม่ยอมปล่อย เอาเท่านั้น ละไม่เอามาก ชัดกันตรงนั้น ทีนี้ก็คือเจริญขึ้นๆ นี่เปิดให้ท่านทั้งหลายฟังเป็นคติ เราทำมาอย่างนี้ พอวันสองเข้าไปค่อยเบาๆ สังขารของสมุทัยไม่ค่อยดันแรง ทีนี้พุทโธไม่หยุดนี่ซี เอาพุทโธไม่หยุดตลอดตั้งแต่เช้าถึงค่ำๆ ไม่ให้มีเปลอเลย

ทีนี้จิตเมื่อได้รับการบำรุงรักษาอยู่กิเลสเข้าไปแทรกไปทำลายไม่ได้ มันก็สงบเข้าไปๆ พุทโธไม่ถอย ติดแน่นๆ จึงได้เห็นที่สุดของคำบริกรรมอยู่ที่ตรงไหน นี่มันก็รู้สึก พอจิตได้รับการบำรุงรักษาดีแล้วเหมือนกับเรารับประทาน พอถึงขั้นมันอึด ถึงขั้นจิตจะสงบลงๆ ด้วยพุทโธๆ ไปถึงขั้นอึดตัวแล้วทีนี้ปรุงไม่ได้นะ ปรุงพุทโธก็ไม่มี นึกอะไรไม่มีเลย อ้าว ทำไมเป็นอย่างนี้ละ เราก็นึกว่าบริกรรมพุทโธๆ มาโดยตลอด แล้วทำไมทีนี้พุทโธไม่มีเลยมันเป็นยังไง แต่สติไม่ยอมให้เปลอนะ เอ้า บริกรรมไม่ออกก็ไม่ต้องบริกรรม

คือมันมีอันหนึ่งที่ละเอียดอยู่นั้น จิตมันอึดตัวแล้วมันพักตัว เข้าใจใหม่ จิตพักตัวปรุงไม่ขึ้นนะ จิตพักตัวรู้ละเอียด เอาสติจับไว้ตรงนั้น เอ้า บริกรรมไม่ได้ก็ไม่ต้องบริกรรม ฟังนะท่านทั้งหลายให้ถือเป็นคติ ไม่ต้องบริกรรมแต่สติจับอยู่กับความรู้ที่เด่นนั้น จับอยู่นั้น คือนึกไม่ออก พุทโธไม่ออกเลย ทีนี้พอได้จังหวะแล้วก็เหมือนเด็กตื่นนอน พอมันนอนอึดแล้วมันก็ตื่น ทีนี้พอจิตอึดตัวนั้นเรียกว่านอนอึดว่างั้นเถอะ มันขยับคลี่คลายออกมาพุทโธอัดเข้าไปอีก เอาพุทโธอย่างนั้น ทีนี้ก็รู้วิธีปฏิบัติ พอมันถึง

ขั้นนั้นเมื่อไรแล้วพุทธโธจะไม่มี ดับ แต่ความรู้อันนั้นละเอียดสุด สติจับอยู่นั้นไม่ถอย พอมันคลี่คลายออกมาก็เอาพุทธโธใส่เข้าไปเรื่อย ๆ

นี่ละที่ว่าจิตไม่เสื่อม พอก้าวเข้าไปถึงขั้นที่มันเคยเสื่อมอยู่ได้สองคืนสามคืน เสื่อม เอ้า ๆ เสื่อม พอมาถึงขั้นนี้แล้วมันเคยเสื่อม เอ้า ๆ เสื่อม เปิดเลย แต่พุทธโธกับสติ ไม่ถอย เอ้า ๆ จะเสื่อมไปไหนก็เสื่อม ฟุ้งเรื่อยไม่เสื่อมนะ ค่อยขึ้นเรื่อย ๆ ๆ เราไม่เสียหายแล้ว มันจะเสื่อมไปไหน เอ้า ปล่อยให้เสื่อม แต่อันนี้ไม่ปล่อยคำบริกรรม ทีนี้ก็ ฟุ้งขึ้นเรื่อย ๆ จึงได้ทราบว่ โอ้ นี่สติขาดจุดนี้เอง สติขาดเพราะไม่มีคำบริกรรมกำกับ ให้สติทำงานอยู่กับคำบริกรรม จากนั้นก็ขึ้นเรื่อย ๆ นี่ละตั้งฐานได้ จากนั้นมาไม่เสื่อม เลยนะ ขึ้นเรื่อย ออกจากนั้นก็ฟาดนั่งหามรุ่งหามค่ำ ตลอดรุ่ง ๆ จนก้นแตก ฟิงชิ่งนะ นี่ ไม่เสื่อมขึ้นเรื่อยเลย

จึงได้เอาอันนี้มาสอนพี่น้องทั้งหลายว่าสติเป็นสำคัญ กิเลสจะหนาแน่นขนาด ไหนก็ตาม ถ้าสติยังติดอยู่แล้วกิเลสจะแสดงออกมาไม่ได้ มีก็มีเฉย ๆ แสดงฤทธิ์ไม่ได้ สติเป็นสำคัญมากครอบไว้เลย จำเอานะ จนกระทั่งผ่านได้เลย จิตที่เคยเสื่อมไม่เสื่อม ฟุ้ง ๆ ไปเลย ก้าวหน้าไปตลอดจนสุดความสามารถของจิตของธรรม ขึ้นไปจากเริ่มตั้ง สติที่แรกนี่ละ ฐานนี้ดีสติตั้ง จากสติก็เป็นสติปัญญาอัตโนมัติไปแล้วที่นี้ ออกจาก สติปัญญาอัตโนมัติก็เป็นมหาสติมหาปัญญาฟุ้ง ๆ เลย เริ่มต้นตั้งแต่พุทธโธกับคำ บริกรรมไม่ยอมปล่อยกันในเบื้องต้นนี้ จนกระทั่งทะลุเลย จำให้ดี

สติจึงเป็นของสำคัญมากเราทำมาแล้ว จิตจึงก้าวหน้าไปเรื่อย ๆ ไปถึงขั้นมันจะ เสื่อมไม่เสื่อม ทะลุเลย จึงได้เห็นความบกพร่องของตัวเองว่า มันเสื่อมที่ขาดคำ บริกรรม คือจิตเปลือยตรงนั้น กิเลสออกตรงนั้นมาทำลายเราตรงนั้น พอสติไม่เปลือย กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็เกิดไม่ได้ว่างั้นเลย สติจึงสำคัญมาก จำให้ดี นี่ทำมาแล้ว จึงมาสอน จึงไม่มีสงสัยว่าจะผิดพลาดไปไหน ไม่ผิด.ดังพระพุทเจ้าศาสดาเอกของโลก สอนไว้ด้วยสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบหมดเพราะทรงรู้อบรมหมดเลย โลกวิทู รู้แจ้งทั้ง นอกทั้งในตลอดทั่วถึงสมบูรณ์แบบ สอนโลกจึงไม่ผิด อันนี้เราก็ตามกำลังของหนูนั้นแหละ เราก็แน่เราว่าไม่ผิด.เพราะเราผ่านมาแล้วเป็นอย่างนั้น ๆ สอนใครก็ไม่ผิด เอาละ พอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz